

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.497 van 3 oktober 2011
in de zaak A. 196.112/XIV-32.113**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Walley
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Paleizenstraat 154
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 april 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 39.684 van 2 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5538 van 13 april 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die loco advocaat Luc Walleyen verschijnt voor de verzoekster en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 22 juli 2008 bij het Belgische Consulaat te Guang Zhou, in China, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist op 30 maart 2009 tot weigering van een visum type D.

Op 30 april 2009 stelt de verzoekster tegen de voornoemde weigeringsbeslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Dit beroep tot nietigverklaring wordt met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2010 verworpen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Uiteenzetting van het enige middel

4. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 144, 145, 146 en 149 van de Grondwet, van de bevoegdheid toegekend aan de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen door de artikelen 39/1, §1, tweede lid en 39/2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van de artikelen 27 en 46 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR).

In een eerste onderdeel voert de verzoekster aan dat het bestreden arrest artikel 149 van de Grondwet schendt omdat de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel betrekking heeft op de niet-erkenning van de huwelijksakte en het arrest geen motivering bevat inzake de weigering van het visum. Bovendien schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door na te laten zijn bevoegdheid uit te oefenen, de artikelen 39/1, §1, tweede lid en 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel voert de verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd is om te oordelen over een administratieve beslissing die is genomen op grond van de Vreemdelingenwet en dat hij dan ook zijn bevoegdheid, toegekend in de artikelen 39/1, §1, tweede lid en 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig de artikelen 144, 145 en 146 van de Grondwet, schendt in de mate dat hij zich onbevoegd verklaart om over de wettigheid van de aangevochten beslissing te oordelen. In ondergeschikte orde voert de verzoekster nog aan dat het bestreden arrest ten onrechte beslist dat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel een burgerlijk recht is. Het voorwerp van het middel is immers de vernietiging van een administratieve beslissing tot weigering van een visum, die is gemotiveerd door de niet-erkenning van een huwelijksakte. De weigering van het visum heeft wel repercussies op een subjectief burgerlijk recht, met name de geldigheid van een huwelijk, maar komt voort uit een discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij.

In een derde en laatste onderdeel voert de verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 149 van de Grondwet en, in ondergeschikte orde, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek in samenhang met de artikelen 27 en 46 WIPR schendt door de inhoud van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek niet te onderzoeken terwijl zij had aangevoerd dat de verwerende partij zich niet op die bepaling kon beroepen aangezien het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing is in China.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster haar standpunt uit het enige middel. Zij voegt betreffende het eerste onderdeel toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kon volstaan met te stellen dat de kritiek op een onterechte toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek op een in het buitenland gehuwde buitenlander slechts een overtollig motief betrof, terwijl de toepassing van die bepaling centraal stond in de aanvankelijk bestreden beslissing van de minister voor Migratie- en asielbeleid.

B. Beoordeling

6.1. Anders dan de verzoekster in het eerste onderdeel van het middel aanvoert, is het bestreden arrest wel degelijk gemotiveerd wat betreft de weigering van het visum.

Waar de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had aangevoerd dat een visum niet kan worden geweigerd met een verwijzing naar een wetsbepaling die niet op de aanvrager van het visum van toepassing is, wordt in het bestreden arrest geantwoord waarom artikel 146bis B.W. te dezen wél van toepassing is. In de laatste alinea van overweging 3.2.2.1. van het bestreden arrest wordt immers gesteld dat de gemachtigde van de minister, gelet op artikel 36 WIPR en rekening houdend met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, vermocht te onderzoeken of onder meer aan artikel 146bis B.W. was voldaan. Verder wordt in het bestreden arrest benadrukt dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk, “die betrekking hebben op beide echtgenoten”, op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van beide partners zijn onderworpen en dat toepassing moet worden gemaakt van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat. Aldus besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij bevoegd was om het huwelijk van de verzoekster, die de Chinese nationaliteit heeft, aan artikel 146bis B.W. te toetsen. In het licht daarvan kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens stellen dat de overweging in de aanvankelijk bestreden beslissing dat “voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt (...)”, als overtollig moet worden beschouwd. De verzoekster toont derhalve geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde motiveringsplicht aan met betrekking tot de weigering van het visum. Evenmin blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft zijn in artikel 39/1, § 1, tweede lid en in

artikel 39//2, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid niet zou hebben uitgeoefend. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

6.2. Anders dan de verzoekster in het tweede onderdeel van haar middel voorhoudt, blijkt uit de behandeling van het eerste onderdeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wettigheid van de beslissing tot weigering van het visum heeft onderzocht en zich wat dat betreft dus niet onbevoegd heeft verklaard. Hij heeft met het bestreden arrest enkel het onderdeel van het middel niet-ontvankelijk verklaard dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur ten onrechte het huwelijk van de verzoekster niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich over een burgerlijk recht zou moeten uitspreken.

Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat de rechtscolleges van de rechterlijke macht uitsluitend bevoegd zijn voor geschillen over burgerlijke rechten. Krachtens artikel 145 van de Grondwet zijn zij ook bevoegd voor geschillen over burgerlijke rechten, tenzij de wetgever deze geschillen zou hebben toevertrouwd aan een bestuurlijk rechtscollege. Met toepassing van artikel 145 van de Grondwet, is in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen tegen individuele beslissingen, genomen met toepassingen van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 27, § 1, laatste lid, van het WIPR bepaalt dat “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”.

De verzoekster betwist niet dat de erkenning van een huwelijk een burgerlijk recht betreft. Inzake de bevoegdheidsafbakening tussen de rechterlijke macht en de bestuurlijke rechtscolleges, met name bij de vraag of het geschil over burgerlijke dan wel over politieke rechten gaat, moet niet het formele maar het werkelijke en rechtstreekse voorwerp in aanmerking worden genomen.

Te dezen had de verzoekster in haar verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de kwalificatie van schijnhuwelijk, die in de aanvankelijk bestreden beslissing aan haar huwelijk was gegeven, betwist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze het onderdeel van het middel dat ertoe strekte aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten

onrechte niet als rechtsgeldig had beschouwd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus uitnodigde zich over de voorgehouden schending van een burgerlijk recht uit te spreken, niet-ontvankelijk verklaren.

Bovendien wordt in het bestreden arrest duidelijk aangegeven waarom het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel een burgerlijk recht is. Het onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds “de mate dat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast”, hetzij een vraag die ertoe leidt een standpunt in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, en anderzijds “de mate dat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek”.

Het tweede onderdeel van het enige middel mist ten dele feitelijke grondslag en is voor het overige ongegrond.

6.3. Uit de behandeling van het eerste onderdeel van het enige middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest omstandig heeft uiteengezet waarom de verwerende partij bevoegd was het huwelijk van de verzoekster, waarop deze laatste zich beriep om een visum aan te vragen, aan artikel 146bis B.W. te toetsen. Bij de behandeling van het eerste en het tweede onderdeel is vastgesteld dat de beoordeling dienaangaande door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet onwettig was.

Het door de verzoekster ingeroepen arrest van het Hof van Cassatie van 19 maart 1992 is niet dienstig omdat het vóór de invoering van het WIPR dateert en dus geen rekening kon houden met de daarin opgenomen wil van de wetgever. Artikel 46, eerste lid, WIPR bepaalt dat, onder voorbehoud van artikel 47 WIPR, de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Echtgenoten van verschillende nationaliteit zijn op distributieve wijze aan hun nationale wet onderworpen. Geldigheidsvoorwaarden die betrekking hebben op beide echtgenoten, zijn evenwel op

cumulatieve wijze aan beide nationaliteiten onderworpen, waarbij dan de meest beperkende wet wordt toegepast. (Parl.St., Senaat, 2003-04, nr. 3-27/1, 73)

De overweging in het bestreden arrest betreffende het overtollig motief heeft enkel betrekking op de overweging in de aanvankelijk bestreden beslissing dat “voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt (...)”.

Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen